

KAD NEPATEKTUMĖTE Į PAGUNDĄ

„Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą” (Mk. 14:38)

ATRODO keista, kad viename metų laike būtų didesnis palinkimas įpulti į nuodėmę nei kitame. Tačiau per daugelį metų pastebėjome ir atkreipėme kitų dėmesį į keistą gundymų jėgą kiekvieną pavasarį – Velykiniu laiku. Metai iš metų pastebėjome ypatingą polinkį daugelio, o gal net visų – suklupti arba „papiktinti”. Todėl rimtai atkreipkime dėmesį į mūsų Viešpaties žodžius ir atidžiai budėkime ir melskimės kaip už save, taip ir už kitus. Tegul kiekvienas iš mūsų budi, kad neužritintų papiktinimo akmens ant mūsų brolio kelio (Rom. 14:13; Hebr. 2:1). Buvo tai Paschos laiku, kai mūsų Viešpats pasakė: „Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys šią duoną – gyvens per amžius. Duona, kurią aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvybę”. Tuomet daugelis Jo draugų ir pasekėjų kalbėjo: „Kieta yra šita kalba. Kas gali jos klausytis? ... todėl daugelis Jo mokytinių atsitraukė ir nebevaikščiojo su Juo. Tuomet Jėzus tarė dvylikai: Nejaugi ir jūs norite pasitraukti?” (Jn. 6:4,51,60,66,67). Buvo tai Paschos laiku, kai Judas derėjosi dėl pinigų už Jėzaus išdavimą, o šiek tiek vėliau tai padarė. Buvo tai Paschos laiku, kai mūsų Viešpats pasakė: „Labai yra nuliūdusi mano siela, mirtinai” (Mt. 26:38). „Bet Aš turiu būti pakrikštytas krikštu (mirtimi) ir kaip esu slegiamas, kol tai išsipildys!” (Lk. 12:50).

Tai buvo artėjant Paschai, kai mūsų Viešpats pradėjo aiškinti mokiniams, kad žmogaus Sūnus turi būti atiduotas į aukštųjų kunigų ir Rašto aiškintojų rankas, nukryžiuotas ir nužudytas (Mt. 16:21). Tuo metu Petras buvo gundomas ir užmiršo, kad yra mokynys ir pradėjo Jį barti, sakydamas: „Teapsaugo Dievas, Viešpatie! Tau jokių būdu neturi tai atsitikti!”. Tokiu būdu jis taip pat gundė ir mūsų Viešpatį, kad pasitrauktų iš aukos kelio, bet Viešpats jį griežtai su - barė: „Eik šalin, šėtone! Tu man papiktinimas, nes mąstai ne apie tai kas Dievo, o kas žmonių” (Mt. 16:22, 23). Buvo tai tuomet, kai susirinko, kad galėtų valgyti Paschos avinėlį, kai tie Dvylika ginčijosi tarpusavyje, kuris jų turi būti didžiausias Karalystėje. Gavo už tai pelnytą pabarimą nuo mūsų Viešpaties, kuris davė jiems nuolankumo pavyzdį, nuplaudamas jiems kojas. Buvo tai po to, kai pagiedojo himną ir išėjo, po Viešpaties Vakarienės įsteigimo, kai mūsų Viešpats pasakė žodžius, panaudotus šiame straipsnyje „Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą”; tuo pačiu metu pats Jėzus buvo sunkioje kovoje ir kraujo prakaitė, atiduodamas Savo valią Dievo valiai ir karštai meldėsi ir buvo sustiprintas (Lk. 22:39-46).

Po to, šiek tiek vėliau, kuomet aukščiausiojo kunigo pasiuntiniai atėjo pas juos ir visi Vienuolika paliko Viešpatį ir pabėgo (Mk. 14:50): jie negalėjo pakelti tos pagundos, atsispirti tai baimei. Buvo tai šiek tiek vėliau, kai Petras ir Jonas, būdami drąsesni negu kiti, su visu būriu atėjusiųjų nuėjo į vyriausiojo kunigo rūmų kiemą, kad pamatytų kas atsitiks su jų Mokytoju, o Petras, kai buvo atpažintas, jog yra vienas iš Kristaus mokinių, buvo gundomas išsiginti Viešpaties net su keiksmazodžiais (Mk. 14:68,70,71). Buvo tai tuo pačiu laiku, kai mūsų Viešpats buvo gundomas priešais Pilotą, bet pergalingai „paliudijo gerą išpažinimą” (1 Tim. 6:13). Netrukus sekė kitos pagundos mūsų Viešpačiui. Kai Jo priešai spjaudė Jam į veidą ir ant galvos Jam uždėjo erškėčių vainiką, piktžodžiavo sakydami: „Kitus išgelbėjo, tegul pats

išsigelbsti, jei jis – Kristus, Dievo išrinktasis!”, Viešpats galėjo juos ištikti sunkia liga arba mirtimi; tačiau kaip avinėlis prieš tą, kuris jį kerpa, Jis tapo nebyliu ir neatvėrė Savo burnos. Jis nugalėjo, ir meldėsi už tuos, kurie begėdiškai su Juo elgėsi ir Jį persekiojo (Iz. 53:7; Lk. 23:33-37). Galbūt, net buvo priėjęs išvados, kad nebus Atpirkėju tokių nedėkingų sutvėrimų, bet žinodamas, kad galėjo net ir tada paprašyti Savo Tėvą ir Jis bematant gautų pagalbą iš dvylikos legionų angelų ir galėtų nugalėti Savo priešus, Viešpats atsispyrė tai pagundai. Jis atidavė Save kaip išpirką už visus, apie ką bus liudijama nustatytu laiku. Mūsų Viešpaties mirtis buvo dideliu tikėjimo išbandymu visiems mokiniams, kurie tuojau pat buvo gundomi sugrižti atgal prie žvejybos, nesirūpinant žmonių gaudymu (Jn. 21:3-17). Paulius ir kiti Apaštalai vėliau, tame ypatingame laike, taip pat turėjo ypatingus išbandymus (Žiūr. Apd. 12:1-23; 20:16; 21:10,11,27-36).

Atsižvelgdami į visa tai, kas atsitiko praeityje, taip pat atsižvelgdami į mūsų brolių buvusius išbandymus nuo dabartinės Pjūties pradžios 1874 m., ypatingai rūpinamės Viešpaties avimis kiekvieną Pavasarį; ir šis pavasaris ne išimtis. Kokios rūšies bus išbandymai negalime aiškiai suprasti, kol nebūsime į juos patekę, nes jeigu viską žinotume į priekį, tai būtų tik lengvo - mis pagundomis. Todėl visada budėkime ir melskimės, nes vienintelis saugus būdas yra būti pasiruošusiu, kadangi mūsų priešininkas velnias ieško, kurį galėtų praryti. Jis žino mūsų silpnas puses ir yra pasiruošęs jas išnaudoti. Kiekvienam iš mūsų reikės turėti Šventosios Dvasios vaisių savo širdyje ir Viešpaties malonės pagalbai kiekvieno būtinumo metu, jeigu norime nugalėti. „Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą”. „Visi, kurie nori pamaldžiai gyventi Kristuje Jėzuje, bus persekiojami”. „Jei namų šeiminką jie praminė Beelzebulu, tai ką bekalbėti apie namiškius ... Mokinys nėra aukštesnis už savo mokytoją”. Mūsų Viešpats pasakė Pilotui: „Tu neturėtum man jokios galios, jei tau nebūtų duota iš aukšto”. Tokia pati yra tiesa apie kiekvieną Jo kūno narį. Žmogaus priešai bus iš jo paties namiškių. „Palaiminti jūs, kai dėl manęs jus niekina ir persekioja bei meluodami visai šmeižia. Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis”. „Šio pasaulio dievas ... dabar veikia nepaklusnumo vaikuose”. „Mes gerai žinome jo kėslus”. „Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą”.

PT '1938,37; TP '1939,22; DT'2007,9